

Arrest

nr. 68 182 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. DE BOEVER *loco* advocaat B. WELKENHUYSEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2005 dient verzoeker een visumaanvraag in voor kort verblijf, bij de Belgische ambassade te Algerije. Het visum wordt afgegeven op 1 februari 2005.

Op 2 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze

aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt hem op 11 oktober 2010 ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 januari 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de unie, met name als partner van een duurzame relatie met mevrouw D.R., van Belgische nationaliteit.

Op 30 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 07.03.2011 door K.S., geboren te (...), van Algerijnse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15 12.1980 Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB var 07 mei 2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB 05.07.2010)

Betrokkene legt een notariële akte voor die opgemaakt is op 10 maart 2008 waarop de naam van beide partners vermeld staat en het gezamenlijk adres (...), 2270 Herenthout is.

Bij nazicht van het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn adres pas sedert 07 03 2011 op (...) heeft terwijl zijn partner al sedert 07.00.2004 op dit adres woont.

Op 25.09 2009 heeft betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van 9bis van de wet van 15.12 1980 ingediend waarop als adres (...) te 3000 Leuven staat vermeld. De adrescontrole door de politie n a v deze aanvraag bevestigt dat betrokkene in de kelder verdieping van de (...) te Leuven woont.

Bij deze aanvraag steken heel wat getuigenissen van derden, onder andere van de partner. Er wordt helemaal niks over een relatie vermeld, terwijl in sommige verklaringen gevoegd bij de aanvraag gezinshereniging d d.07 03 2011 aangehaald wordt dat betrokkene en de partner sedert meer dan vijf jaar een relatie hebben.

Op 07 01 2010 is er opnieuw een aanvraag tot regularisatie waarop als adres nogmaals (...) te 3000 Leuven vermeld staat. Wederom wordt dit adres bevestigd bij politiecontrole. De getuigenissen van derden aangebracht bij deze aanvraag zijn dezelfde als bij de vorige aanvraag: er wordt niks over een relatie aangehaald.

Bij deze beide aanvragen tot regularisatie steekt een verklaring d.d. 03.08.2009 dat ene D. Y. een kamer verhuurt aan betrokkene op nog een ander adres, met name (...) te 3020 Herent.

De gegevens in de notariële akte worden dus volledig tegengesproken door diverse vaststellingen in het dossier.

De verklaringen van derden bij de aanvraag gezinshereniging d.d. 07 03.2011 kunnen in het algemeen worden beschouwd als hebbende een gesolliciteerd karakter en kunnen veelal niet aan de werkelijkheid getoetst worden Daar waar we! toetsing mogelijk is(zie b v. verklaring van de heer D. d.d. 03 08 2009) wordt het aantonen van een duurzame en stabiele relatie tegengesproken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien er duidelijk sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht;

Dat immers uit de verklaring van de heer Y. D. van 3 augustus 2009 – waaromtrent erkend wordt dat toetsing mogelijk is - wordt afgeleid dat verzoeker een kamer zou gehuurd hebben op het adres Herent, (...);

Dat echter dit een foutieve en onzorgvuldige redenering is, waar verzoeker wel degelijk een kamer huurde van de heer Y. D., doch in het pand gelegen te Leuven, (...);

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State vermits zij de mogelijkheid moet geboden worden stukken over te leggen die haar bewering geloofwaardig maken.

Aldus het dit minstens correct moeten gecontroleerd worden, ofwel verzoeker de kans geboden worden hieromtrent bijkomende stukken bij te brengen;

Zie R.v.St., Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, R. w., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker verwijst naar de stukken en de feiten opgesomd in het administratief dossier, waarmee door verwerende partij aldus ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Aangezien uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker duidelijk een duurzame en stabiele relatie heeft opgebouwd met mevrouw R. D.;

Dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid dat deze duurzame en stabiele relatie er niet zou zijn;

Dat op onzorgvuldige wijze door verweerder verwezen wordt naar een aanvraag, die niet gebaseerd was op deze duurzame relatie en aldus zonder belang;

Dat er twee zaken door elkaar worden gehaspeld: enerzijds de regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis en anderzijds de aanvraag tot vestiging in de hoedanigheid van gezinslid;

Uit het administratief dossier blijkt voldoende dat partijen ondertussen gedurende verscheidene jaren een stabiele en duurzame relatie hebben;

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden werd wanneer verwerende partij bij het nemen van haar beslissing stelt dat "daar waar wel toetsing mogelijk is (zie b.v. verklaring van de heer D. d.d. 03.08.2009) wordt het aantonen van een duurzame en stabiele relatie tegengesproken"

Dat duidelijk deze toetsing niet gebeurd is, noch verzoeker hiertoe de kans kreeg."

2.2 Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Aangenomen dat verzoeker terecht wijst op de vergissing met betrekking tot het vermeld adres door Y.D. en dat verzoeker weldegelijk een kamer huurde te Leuven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij ten minste één jaar ononderbroken heeft samengeleefd met zijn partner te Herenthout. De essentie van de bestreden beslissing, waarbij het verblijf wegens duurzame en stabiele relatie wordt geweigerd, bestaat in het onvoldoende aantonen dat verzoeker met mevrouw D. als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Verweerder verwijst naar de verschillende aanwijzingen waaruit blijkt dat zij niet minstens één jaar samenleefden als partners, in tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verblijfsaanvraag. Deze vaststellingen worden niet betwist door verzoeker, met uitzondering van de verklaring van Y.D. waaruit verweerder verkeerdelijk zou hebben afgeleid dat verzoeker in de gemeente Herent zou hebben gewoond. Deze eventueel verkeerde vaststelling doet echter geen afbreuk aan de talrijke andere vaststellingen van verweerder waaruit blijkt dat verzoeker niet samenleefde met zijn partner.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de stukken en feiten opgesomd in het administratief dossier, heeft hij nagelaten uiteen te zetten met welke stukken en feiten verweerder geen rekening zou hebben gehouden, waardoor verweerdens conclusie in verband met het bewijs van een duurzame relatie zou worden beïnvloed. In de mate verzoeker doelt dat hij het niet eens is met het motief in de bestreden beslissing waar verweerder oordeelt dat verklaringen van derden over het algemeen een gesolliciteerd karakter hebben en veelal niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst, merkt de Raad op dat het verzoeker is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen. Verzoeker weerlegt met zijn betoog de motieven niet dat de getuigenissen een gesolliciteerd karakter hebben en niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst, noch toont verzoeker aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot deze conclusie is gekomen.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwijzing naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onzorgvuldig is nu deze

aanvraag niet is gebaseerd op een duurzame relatie. De Raad benadrukt echter dat verweerder, als zorgvuldig handelend bestuur, dient rekening te houden met alle stukken waarvan hij kennis heeft. Uit de verwijzing naar de stukken ingediend naar aanleiding van een regularisatieaanvraag blijkt het zorgvuldig onderzoek van de feiten en elementen in het dossier. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Overigens is de verwijzing naar deze stukken *in casu* weldegelijk relevant. Verzoeker kan bezwaarlijk anders beweren.

Verzoeker toont niet aan met welke door hem bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont aldus niet aan dat de feiten niet op een behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van het principe van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*“Aangezien verzoeker van mening is dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier inhouden;
Dat zoals eerder gesteld door verzoeker wel degelijk een kamer gehoord werd bij de heer Y. D, doch niet op het adres te Herent, (...), doch in het pand gelegen te Leuven, (...);
Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden.
Aangezien de vaststellingen van verwerende partij immers worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier,
Dat de motiveringsplicht geschonden wordt wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994);
Dat verzoeker wel degelijk meer dan voldoende documenten voorlegt waaruit een duurzame en stabiele relatie met mevrouw D. blijkt;
Dat verzoekster evenwel van mening is dat de elementen die verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing een manifeste foute appreciatie zijn van het administratief dossier.
Dat zodoende de motivering gebrekkig is, reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden.
Aangezien de motivering bovendien pertinent, draagkrachtig en afdoende dient te zijn;
Dat verwerende partij de waarachtigheid van de feiten niet voldoende heeft nagegaan, dat zij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie van de antwoorden en bedoelingen van verzoeker is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft;
Dat verwerende partij aldus onredelijk tot haar besluit is gekomen;
Aangezien door verwerende partij verschillende stukken terzijde werden geschoven op basis van dezelfde foute redenering;
Dat echter afdoende door verzoeker zijn relatie is aangetoond.
Door aan de stukken in het administratief voorhanden, de interpretatie te geven zoals vermeld in de beslissing van 30 juni 2018, heeft verwerende partij een volkomen foute redenering gemaakt en hier ook de foute conclusies uit getrokken.
Dat geen enkel stuk het bestaan van een duurzame en stabiele relatie tegenspreekt en de door verwerende partij als toetsbaar beschouwde verklaring niet correct is gecontroleerd;
Verwerende partij heeft nagelaten de waarachtigheid van de feiten op voldoende wijze na te gaan, zij heeft deze feiten onvoldoende onderzocht en dus niet correct beoordeeld.
Zij heeft verkeerde redeneringen gevolgd en heeft op basis hiervan ook onterecht negatieve beoordelingen gemaakt van de overige bijgebrachte stukken.
Er kan aldus besloten worden tot een manifeste onredelijkheid in hoofde van verwerende partij.
Hierdoor heeft zij verzuimd de bijgebrachte stukken naar hun bewijswaarde te schatten en heeft zij haar motiveringsplicht geschonden.
Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.”*

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker niet op afdoende wijze een duurzame en stabiele relatie heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het motief in verband met de verklaring van Y.D. betwist waarmee hij aangeeft de motieven te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Opnieuw verwijst verzoeker naar de verkeerde vaststelling van het adres aan de hand van de verklaring van Y.D. Uit dit stuk blijkt immers dat verzoeker een kamer huurde te Leuven en niet te Herent.

De Raad merkt op dat verzoeker met deze grief geen gezamenlijke woonst op het adres te Herenthout aantoonst en bijgevolg evenmin aantoonst dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, waar wordt geoordeeld dat geen duurzame en stabiele relatie wordt aangetoond door te verwijzen naar hun gezamenlijk adres te Herenthout. Er kan niet worden ingezien wat het belang is van deze grief. Verweerder motiveert voor het overige dat: *"Betrokkene legt een notariële akte voor die opgemaakt is op 10 maart 2008 waarop de naam van beide partners vermeld staat en het gezamenlijk adres (...) Herenthout is.*

Bij nazicht van het rijksregister blijkt dat betrokkene zijn adres pas sedert 07 03 2011 op (...) heeft terwijl zijn partner al sedert 07.00.2004 op dit adres woont.

Op 25.09 2009 heeft betrokkene een aanvraag tot regularisatie op basis van 9bis van de wet van 15.12 1980 ingediend waarop als adres (...) Leuven staat vermeld. De adrescontrole door de politie na v deze aanvraag bevestigt dat betrokkene in de kelderverdieping van de (...) te Leuven woont.

Bij deze aanvraag steken heel wat getuigenissen van derden, onder andere van de partner. Er wordt helemaal niks over een relatie vermeld, terwijl in sommige verklaringen gevoegd bij de aanvraag gezinshereniging d.d.07 03 2011 aangehaald wordt dat betrokkene en de partner sedert meer dan vijf jaar een relatie hebben.

Op 07 01 2010 is er opnieuw een aanvraag tot regularisatie waarop als adres nogmaals (...) Leuven vermeld staat. Wederom wordt dit adres bevestigd bij politiecontrole. De getuigenissen van derden aangebracht bij deze aanvraag zijn dezelfde als bij de vorige aanvraag: er wordt niks over een relatie aangehaald". Verzoeker toont niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat de *"gegevens in de notariële akte worden dus volledig tegengesproken door diverse vaststellingen in het dossier"* kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker betoogt dat de vaststellingen van verweerder worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier, laat hij na uiteen te zetten welke stukken in het dossier de vaststellingen tegenspreken. In de mate verzoeker het niet eens is met het oordeel van verweerder dat de verklaringen van derden niet afdoende zijn als bewijs aangezien ze *"in het algemeen worden beschouwd als hebbende een gesolliciteerd karakter en veelal niet aan de werkgeelijkheid (kunnen) getoetst worden"*, laat verzoeker na het motief te weerleggen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Eventueel met uitzondering van de verklaring van Y.D., is verweerder uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft hij die correct beoordeeld en is hij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit gekomen. Wat de verkeerde lezing van de verklaring van Y.D. betreft, toont verzoeker niet aan dat hij middels deze verklaring een duurzame en stabiele relatie met mevrouw. D. heeft aangetoond. Wel integendeel verzoeker bevestigt immers een kamer te hebben gehuurd op een adres

dat niet de opgegeven gezamenlijke woonst betreft. Ook dit stuk is in tegenspraak met de gegevens van de voorgelegde notariële akte. Verzoeker toont aldus niet aan dat de verkeerde lezing van de verklaring van Y.D. een invloed kan hebben op het motief in de beslissing dat de gegevens in de notariële akte worden tegengesproken door diverse vaststellingen in het dossier.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het principe van behoorlijk bestuur, preciseert verzoeker niet welke regel van behoorlijk bestuur hij inroept waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Aangezien door de weigering van de aanvraag op basis van de hoedanigheid van gezinslid het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM onmogelijk wordt gemaakt;

Dat een inmenging in het gezinsleven toelaatbaar is indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen;

Dat in casu de openbare orde niet in gevaar is en dit alleszins niet aangetoond wordt.”

2.6 Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bespreking onder de middelen hierboven blijkt dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze werd genomen. Verweerder heeft correct beoordeeld dat geen duurzame en stabiele relatie is aangetoond. In het middel beperkt verzoeker zich tot de loutere bewering dat zijn gezinsleven onmogelijk wordt gemaakt. Verzoeker laat echter na aan te tonen welk gezinsleven hem onmogelijk wordt gemaakt.

In de mate hij doelt op het gezinsleven met zijn partner D. en aangenomen dat verzoeker een gezin vormt met zijn partner, dan nog dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) *juncto* artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitéitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of met andere woorden er moet een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging in het gezinsleven is, moet worden onderzocht of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt dan wel of het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating tot verblijf dan is er geen sprake van inmenging en

moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. the Netherlands, nr. 21702/93). *In casu* is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan *in casu* sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden onderzocht om te kunnen beoordelen of er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. The United Kingdom, nr. 9532/81).

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de opmerking dat de openbare orde niet in gevaar is. Verzoeker toont evenwel op geen enkele wijze aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zijn gezinsleven in zijn land van herkomst uit te oefenen. Verzoeker toont niet aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van herkomst, noch dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst om aldaar een gezinsleven op te bouwen. Gelet op de beperkte band die verzoeker heeft met België en hij niet aantoont geen band meer te hebben met zijn land van herkomst en evenmin aantoont dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst, is het niet disproportioneel van verweerder te oordelen dat er in zijn hoofd geen positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:
mevr. N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS, griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN